

Rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 05.06.1962, sp. zn. 4 To 235/62, ECLI:CZ:KSBR:1962:4.TO.235.1962.1

Číslo: 15/1963

Právní věta:

K převzetí záruky společenské organizace za nápravu obviněného.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 2 odst. 7, § 3 odst. 1 tr. ř. ukládají soudům, aby posílily výchovné působení trestního řízení nejširší spoluprací se společenskými organizacemi, je povinností soudu prvního stupně, aby v trestních věcech, kde to přichází v úvahu, zajistil součinnost společenské organizace v naznačených směrech.

Nabídka záruky za nápravu pachatele působením pracovního kolektivu je výrazem socialistických vztahů v procesu výroby, které se nemění, i když záruka prozatím nevede k očekávanému výsledku, např. k podmíněnému odsouzení (§ 58 odst. 1 písm. b) tr. zák.).

Okolnost, že náprava obžalovaného nemohla být svěřena kolektivu jeho spolupracovníků, není tedy důvodem pro vyloučení další součinnosti odborové organizace při zajišťování jeho převýchovy. Je naopak žádoucí, aby odborová organizace věnovala patřičnou péči obžalovanému i po dobu výkonu trestu sledováním procesu jeho převýchovy a svým zájmem o odsouzeného přispěla k posílení kladných složek jeho charakteru a myšlení a tím k úspěšnému splnění účelu trestu.

Soud: Krajský soud v Brně

Datum rozhodnutí: 05.06.1962

Spisová značka: 4 To 235/62

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovaný v podnapilosti zachytil při neopatrné jízdě osobním autem spoluobčanku, těžce ji zranil a ujel. Na podkladě tohoto zjištění byl obžalovaný odsouzen pro trestné činy ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. a neposkytnutí pomoci podle § 208 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na jeden a půl roku a k zákazu činnosti na pět roků.

Krajský soud v Brně odvolání obžalovaného podle § 256 tr. ř. zamítl.

Z odůvodnění:

Rozsudek okresního soudu napadl obžalovaný odvoláním jen do výroku o trestu. Polehčující okolnost řádného způsobu života nemůže být po jeho názoru podstatně ovlivněna jeho předchozím odsouzením pro trestný čin opilství podle § 187 odst. 2 tr. zák. z r. 1950, neboť k němu došlo před dlouhou dobou (1956). Odvolatel má za to, že jeho tíživé osobní poměry, vzorná pracovní morálka, vztah ke kolektivu a záruka společenské organizace za jeho převýchovu měly vést soud prvního stupně k uložení podmíněného trestu.

Odvolání není důvodné.

Nalézací soud založil výrok o vině na spolehlivých skutkových zjištěních a skutky obžalovaného posoudil v souladu se zákonem.

V tomto směru také žádné námitky vzneseny nebyly.

Pokud pak jde o otázku trestu, třeba k odůvodnění napadeného rozsudku dodat:

Je správné, že odvolatel se v posledních několika letech vyvíjel kladně poté, kdy mu byl v roce 1956 pro trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví uložen nepodmíněný trest odnětí svobody na dvacet měsíců a v r. 1957 dodatkem k němu trest na další čtyři měsíce odnětí svobody se zákazem činnosti řidiče motorových vozidel na tři roky. Podmíněně propuštěn, vrátil se obžalovaný z výkonu trestu na sklonku roku 1958. Tyto skutečnosti nelze jistě pominout při úvahách o tom, jak pevné bylo odhodlání obžalovaného vést nadále řádný život pracujícího člověka. Na způsob jeho života nezůstalo bez vlivu ani jeho členství v brigádě socialistické práce.

Všechny tyto okolnosti dotýkající se osoby obžalovaného jsou však toliko jedním z hledisek rozhodných pro ukládání trestu. Dalším, neméně významným hlediskem je stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Způsobil-li odvolatel jako podnapilý řidič spoluobčance těžké zranění zlomeninami nohou a tržnou ranou na čele a z místa ujel, narušil hrubě socialistické společenské vztahy.

Rozsah uložených trestných opatření je proto v souladu se všemi okolnostmi soudem prvního stupně správně zjištěnými. Odpovídá také účelu trestu, který spočívá v zamezování další trestné činnosti obžalovaného a v zajištění jeho výchovy spolu s výchovným působením na ostatní členy společnosti. Třeba mít při tom na zřeteli, že v souzené věci jde o dva trestné činy spáchané v dopravě a pachatelem, který se na tak důležitém úseku společenské činnosti dopouští hrubé nekázně již podruhé.

Právě s ohledem na závažnost této nekázně nelze přijmout záruku společenské organizace za převýchovu pachatele. Ustanovení § 4 odst. 1 tr. ř. to totiž dovoluje pouze tehdy, jde-li o trestný čin menší společenské nebezpečnosti. Tato podmínka, jak patrně, splněna

Na převýchovu odvolatele je proto nutno působit výkonem trestu v ústavu nápravných zařízení. Tím

ovšem, že zákonné důvody zabránily převzetí záruky společenské organizace za nápravu obžalovaného, není naprosto dotčena morálně politická hodnota a smysl této záruky. Nabídka záruky za nápravu pachatele působením pracovního kolektivu je totiž výrazem socialistických vztahů v procesu výroby, které se nemění, i když záruka prozatím nevede k očekávanému výsledku, např. v dané věci k podmíněnému odsouzení (§ 58 odst. 1 písm. b) tr. zák.).

Třeba tu zdůraznit, že i samotné trestní řízení sleduje stejný účel, jako trest (§ 1 odst. 1 tr. ř.). A právě společenská organizace je podle § 1 odst. 2 tr. zák. povinna k dosažení tohoto účelu trestního řízení pomáhat. To, že náprava obžalovaného nemohla být svěřena kolektivu jeho spolupracovníků, není tedy důvodem pro vyloučení další součinnosti odborové organizace při zajišťování jeho převýchovy. Je naopak žádoucí, aby odborová organizace věnovala patřičnou péči obžalovanému i po dobu výkonu trestu sledováním procesu jeho převýchovy a svým zájmem o odsouzeného přispěla k posílení kladných složek jeho charakteru a myšlení a tím k úspěšnému splnění účelu trestu.

Takto také společenská organizace získá spolehlivý podklad pro případný závěr, že u obžalovaného možno po odpykání části trestu dovršit jeho nápravu v kolektivu spolupracovníků (§ 61 odst. 1 písm. b) tr. zák.), a že podle § 331 odst. 2 tr. ř. lze odpovědně požádat o jeho podmíněné propuštění z trestu odnětí svobody, event. o podmíněné upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti podle § 61 odst. 2 tr. zák.

Vzhledem k tomu, že ustanovení § 2 odst. 7, § 3 odst. 1 tr. ř. předpisují i soudům, aby posílily výchovné působení trestního řízení nejširší spoluprací se společenskými organizacemi, je povinností soudu prvního stupně, aby v této věci zajistil součinnost společenské organizace v naznačených směrech.